

fæstning, som det udtrykkes af Enhedslistens ordfører, vil Danmark skulle underskrive, når vi forhandler et snævert bånd for den danske valuta? Af gode grunde er der ikke tale om en håndfæstning, vil jeg lige sige, der er tale om en gensidig aftale, og det bedste til at beskrive, hvad det handler om, er at henvise til det EMS-samarbejde, som har eksisteret, og som eksisterer i dag, som vi har kendt ganske godt, og som alle partier efter min opfattelse i og for sig har bakket op om i årenes løb.

Det er et samarbejde, der betyder, at man har gensidig forpligtelse over for hinanden. Hvis der bliver pres på den danske krone – dengang der gjorde det, så hævede Nationalbanken renten. Der blev intervereret fra de andre centralbankers side for at støtte den danske krone, og det er klart, at hvis vi fører en økonomisk politik i Danmark – det gælder også under EMS-samarbejdet – som bidrager til, at der skabes utroværdighed omkring dansk økonomi, den danske krone, således at der bliver salg af danske papirer, så den danske krone kommer i en krise, er der da ikke nogen, der vil interverere for den danske krone.

Det ville jeg da heller ikke selv være med til, hvis det var mig eller den danske regering eller den danske Nationalbank, der skulle interverere til fordel for andre. Hvis ikke de overholder de spilleregler, som handler om f.eks. at være parat til at bruge rentevåbenet, hvis ens valuta bliver sat under pres, jamen så kan man jo heller ikke have sådan en aftale. Så opløses sådan en aftale. Det var det, der skete i august 1993, da EMS-samarbejdet blev ændret.

Så spørger hr. Keld Albrechtsen til Euro-X-Rådet, om det er imod traktaten. Ikke på den måde, som det er nu, ikke i den form, det har fået nu. Der var tidligere i diskussionerne tale om eller ønske om fra f.eks. fransk side, at Euro-X skulle have en formel karakter, en formel kompetence, altså være et nyt, om jeg så må sige, organ i EU-samarbejdet. Det ville have været i strid med traktaten, og det blev godtgjort under forhandlingerne af EU's juridiske tjeneste, af Rådets juridiske tjeneste. Men det er lige så klart, at der ikke er nogen, der lever i demokratier, som sådan kan forhindre mennesker i at mødes og have det, man så kalder uformelle møder.

Jeg har været imod Euro-X-Rådet, også som et uformelt organ, men jeg må jo acceptere, at andre ministre ønsker at mødes uformelt, og til det kan jeg ikke sige andet end »nå«.

Men det, jeg kan gøre, er at sikre, at der ikke flyttes nogen kompetence fra de organer, der er de formelle og reelle beslutningsorganer, f.eks. det ministerråd, Økofinrådet, som de økonomiske ministre sidder i.

Der er ikke flyttet nogen kompetence nogen steder hen. Der er ikke sket andet, end at der er nogle ministre, der har tilkendegivet, at de agter at mødes i en klub, som de kalder Euro-X, indtil videre hedder den sådan, og så er der lavet den aftale, at hvis Euro-X-Rådet har temaer på dagsordenen, som har med andet end den fælles valuta at gøre, f.eks. generel økonomisk politik, beskæftigelsespolitik, skat-tespørgsmål osv., kan alle ministre, uanset om de er med på euroområdet, deltage. Det svarer til de uformelle ministerrådsmøder, som alle ministerråd jævnlig holder.

Der er blevet tilkendegivet en lang række meninger om afhængigheden eller ikkeafhængigheden, renten, Bundesbank, Den Europæiske Centralbanks kompetence og indflydelse osv. Jeg vil godt i den sammenhæng sige, at beskæftigelsespolitikken, som blev nævnt bl.a. af hr. Keld Albrechtsen, ikke som sådan er underlagt nogen overordnet kompetence i EU.

Det er en målsætning, som EU er fælles om, at man vil fremme beskæftigelsen, men alle de ting, som hører med til konkret beskæftigelsespolitik, ligger i den nationale kompetence. Det gør det også i Amsterdamtraktaten, så det er ikke flyttet, og det er jo det, som Tyskland har ment, når de har ønsket at nævne i beskæftigelsesafsnittet i Amsterdamtraktaten, at beskæftigelsespolitikken ligger inden for ØMU-området. Det er for at gøre det klart, at der ikke ligger et eller andet fælles økonomisk budget til at føre en fælles beskæftigelsespolitik i EU, og for samtidig at tilkendegive, hvilket jeg er enig i, at man ikke fører beskæftigelsespolitik med perspektiv ved at have høj inflation, høj rente, store underskud, der bringer gælden i vejret, og den slags ting. Det er det, der ligger i det.

Afhængigheden af en høj rente er normalt noget, der hæmmer beskæftigelsen. Derfor er alle lande interesseret i at have så lav en rente som muligt, så man får så omkostningslette investeringer som muligt.

Jeg vil godt sige lidt om afhængigheden af Bundesbank i dag, og jeg vil tage et eksempel. Den tyske genforening førte til, at der blev ført en meget lempelig finanspolitik og overført mange penge til Østtyskland. Der blev til gengæld ført en meget stram pengepolitik, dvs.